

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1938/2024
21.08.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Јелена Пашајлић и Обрад Пашајлић, адвокати из ..., против туженог ЈП „Топлификација“ Пожаревац, чији је пуномоћник Дејан Стефановић, дипломирани правник запослен код туженог, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1911/23 од 06.03.2023. године, у седници одржаној 21.08.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1911/23 од 06.03.2023. године у ставу другом изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 204/2019 од 20.01.2023. године, ставовима првим и другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му на име накнаде штете због мање исплаћене зараде за период од 25.12.2016. године закључно са октобром 2019. године исплати главницу са законском затезном каматом, као и да за тужиоца уплати доприносе Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијали Пожаревац, у висини и на начин како је то одређено у тим ставовима изреке. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћене зараде за период од 01.11.2019. године до 31.07.2020. године исплати месечне износе главнице са законском затезном каматом, како је то одређено тим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да у корист тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање на месечне износе наведене у трећем ставу изреке. Ставом петим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу надокнади парничне трошкове од 82.693,25 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1911/23 од 06.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена у ставовима првом и другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је

првостепена пресуда у ставовима трећем, четвртном и петом изреке, тако што је тужбени захтев садржине у тим ставовима изреке одбијен као неоснован и тужилац обавезан да туженом надокнади парничне трошкове од 8.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу става другог изреке, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао правноснажну пресуду у побијаном делу у смислу одредби чланова 403. став 2. тачка 2. и 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос код туженог са средњим степеном стручне спреме 02.08.2010. године, када му је утврђен коефицијент за обрачун зараде од 2,3. На основу Анекса уговора о раду од 01.08.2013. године, тужилац је распоређен на радно место референта у служби за ... са коефицијентом за обрачун зараде 2,7. У спорном временском периоду тужилац је радио на радном месту службеника за ..., са коефицијентом за обрачун зараде од 2,6, на основу Анекса уговора о раду закљученог 29.11.2017. године, против ког није покретао судски спор. Тај Анекс је закључен након доношења Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места од 25.10.2017. године, на који је сагласност дало Градско веће Града Пожаревца 27.11.2017. године. По Правилнику туженог, у служби за ... систематизована су три радна места, једно са високом стручном спремом и коефицијентом за обрачун зараде од 3,2, друго са вишом стручном спремом и коефицијентом за обрачун зараде од 3,0 и треће са средњом стручном спремом и коефицијентом за обрачун зараде од 2,6. У току 2019. године, тужилац је на Универзитету у Бања Луци стекао академско звање дипломираног ... и 16.10.2019. године поднео захтев туженом да му увећа коефицијент основне зараде који је одређен уговором о раду. Тужени је одбио да поступи по захтеву тужиоца са образложењем да је потребна нострификација дипломе која је стечена у иностранству. Дана 25.08.2020. године странке су закључиле анекс уговора о раду, којим је промењен коефицијент за обрачун плате тужиоца са 2,6 на 3,2.

Првостепени суд, на основу одредби члана 104. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 75/14), чланова 127. и 134. појединачних Колективних уговора туженог од 17.11.2015. године и 07.12.2018. године који су се примењивали у спорном периоду, чланова 1, 2, 3, 8, 11. и 12. Закона о привременом уређивању основице за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“ бр. 116/14 и 94/18), чланова 1. и 130. Закона о високом образовању („Службени гласник РС“ бр. 88/17 ...), те члана 92. Закона о јавним набавкама („Службени гласник РС“ бр. 91/19), усваја постављени тужбени захтев за период од 01.11.2019. године до 31.07.2020. године налазећи да је тужени послодавац, након што му је тужилац доставио неоверену фотокопију уверења о стеченој високој стручној спреми и затражио да је послодавац призна, био у обавези да од тужиоца затражи оверену фотокопију или оригинал уверења, што није учинио, чиме

је тужиоцу починио штету у висини разлике зараде која се добија обрачуном са полазиштем на коефицијент од 3,2 и исплаћене зараде.

Другостепени суд не прихвата као правилну примену материјалног права на којој је првостепени суд засновао одлуку о делимичној основаности постављеног тужбеног захтева. По становишту другостепеног суда, Закон о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава био је на снази до 01.01.2020. године, па сагласно члану 4. тог закона тужени, као корисник јавних средстава није имао могућност да повећава плату својим запосленима. Надаље, у спорном периоду на снази је био Анекс уговора о раду који су странке закључиле 29.11.2017. године, којим је њиховом сагласношћу био предвиђен коефицијент за обрачун зараде тужиоца од 2,6. Тај Анекс уговора тужилац није побијао у судском поступку, па као такав он странке обавезује. Тужиоцу је у складу са преузетим правима и обавезама из закљученог уговора обрачунавана и исплаћивана зарада. Најзад, по становишту другостепеног суда, тужени послодавац није био у обавези да тужиоцу запосленом призна виши степен стручне спреме у односу на онај са којим је закључен уговор о раду, пошто то није његова обавеза већ право условљено потребама организације процеса рада кроз систематизацију послова и задатака коју доноси директор.

По становишту Врховног суда, правилно је другостепени суд применио материјално право, када је првостепену пресуду у усвајајућем делу преиначио и одбио постављени тужбени захтев.

Тужилац је засновао радни однос са средњом стручном спремом. Током спорног временског периода је обављао послове систематизованог радног места са овом стручном спремом, за које радно место је био предвиђен коефицијент за обрачун зараде од 2,6. Преостала два радна места у Служби за ... су према акту од систематизацији радних места туженог захтевала виши степен стручне спреме од оне коју је тужилац поседовао. Та радна места су била упражњена. Једино чињеница да је тужилац накнадно, у иностранству стекао академско звање дипломираног ... није по аутоматизму водила обавези туженог да са њим закључи уговор о раду са коефицијентом за обрачун зараде од 3,2. Ова промена условљена је потребама послодавца и организацијом његовог рада, о чему аутономно одлучује, како то правилно налази другостепени суд.

Чињенично је утврђено да су странке споразумно Анексом уговора о раду од 25.08.2020. године измениле садржину раније закљученог уговора тако што је повећан коефицијент за обрачун зараде тужиоца са 2,6 на 3,2 почев од 01.08.2020. године, па у спорном временском периоду који претходи том Анексу не постоје противправне радње туженог које би тужиоцу давале основ за накнаду штете.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**